

М. В. Корнієнко

Богородичне

(історичний нарис)

с. Богородичне, Слов'янський р-н, Донецька область.

с. Богородичне

Село Богородицке, Долинської с/роти,
Слов'янського р. на, Донецької області
розташоване в 4 км зах. вис. Славно-
горська і в 20 км півн.-зах. м. Слов'ян-
ська в глибокій долині на право-
му березі Дімки.

"Богородицке населено монастирём
по шквенному дозволенню Апраксина
в 1713г."

Заклепавши отпорним пунктиром в захисті
південних порубів Рудної держави був
Святогорський монастир з фортецею,
заснований на правому березі Дімки
ще до монгольського періоду слов'ян-
ськими племенами.²

Не раз монахи і міщеве населення від-
бивали нападн прищесних татар.³

В нагороду за бірму смуду царський уряд
намував монастир не тільки грішми
і дідичими запасами, але і великими
земельними ділянками. В наслідок переш

1. Филарет. Описание Харьковской епархии. Харьк. 1856.
2. Д. И. Багалей. Материалы по истории колонизации
и быта.
3. Святогорская общинная Успенская церковь. М. 1867.

російських військ і збільшення ними пів-
дня України біз татар та інших ворогів,
монахій втрапив своє військове значення
і перетворився в осередок релігійного одру-
ження народу і великий феодальний
магнат в Тризінків'ї.

Землі монахіїрля займали великий про-
стір по обох берегах Діниці — біз черла
Оскола до черла Горного Меребця і
Бахмута, по прямому напрямку не мен-
ше 50 верст.

Поселення на цих землях селили із
Вінниці, Чернополья, Черкаса, Звенигорода,
Водделова і зр. південно-західних міст
України, які не бавали менші ніж ершою
помісної шляхти.¹

Юсти заступали рід сіл і селобу навко-
ло берів Діниці (Стіздечок, Малець, Си-
зорово і зр.) і знову попадали в прінацале
до Євлейпорського монахіїрля.

Ці поселенці називалися черкасами.

Ваше і злиденне було прінацале меншійде.

1. Гейорія СРСР. Київ. 1956.

2 3
селен. Особливо велике населення на-
селенню Богородичного і навколишніх сел
і місцями приквела чума, занесена з
півдня в 1718 р.

У Святогорському синодіумі про це так
записано: "... мор (чума, мж) великий
начался, перше в Бахмучіе (Ариємівськ,
мж) и Тору (Слобінськ, мж), потім
в Урюме и окресних градах и мсах"¹

У 1738 р. чума появилася вурзі, 1739 р. —
втретє в цих місцях і зминула більше
полювини населення.

У Святогорському монастирі "всє чєро-
монахи, чердмакони и монахи померли,
осталом только два монаха прожити
лей по сїю"².

[Про це свідчать і архівні документи.]

"По ревизии 1732 года показано в мещех
Святогорского монастыря: в Студенке
124 д. м. (дучи мущинах, мж) и при краше
мскои, в Богородичном 63 д. м."³

1. Святогорский синодал.
2. Там же.
3. Филарет. Описание Харьковского епархии. Харьков. 1858.

Після чим знову почалося нове заселення місцевості.) З покоління в покоління передавався, що першими поселенцями села були селяни Сороча, Гнилицький та Гончар. Це відгукало свій відгук на назву частин села: Сорочівна, Гнилицьківна, Гончарівна; пізніше утворилися Перезворівна (перезворний переворот) і Буртні (змінене Бузайна).

✓ Часті напади кримських татар та козаків на кримські землі вимагали від поселенців приманки сім'яногодари і родючій, брали в руки зброю і захищали рідну землю.

„В 1788г. прихотане надзвичайно воєнними поселенцями, був отобрано той монастир в назву, а в 1794г. зробили пресвітерієм генерала Василя Васильовича Інсельгаруїа, поборний пошук Стівденна в каледоніво поєм князе Потієвника, уявляють населення его церквою и руденним пресвітерієм“¹

1. Филарет. Описание Карыновской епархии. Карынов. 1858г.

Після смерті Євгенія Івановича його маєток перейшов по наслідку його сестри, а від неї - її сину Олександрову Готвольському.

Після Готвольських маєток перейшов в руки багатого поміщика В.І. Работьєра.

Граф Работьєр був грубим і чванливим царським солдавроном, який не міг терпіти інше/кого звертався до нього за допомогою, а його зрештеша, касія поклала під ріпку на конюшню своєї сестри. Глядач волозівсь графа Работьєра складала 17 тисяч десятин землі.

Земля крім конюшні графу надпові багатства, а селянам - принадам злими.

Не всієрашучи тієї селянської, принади селами піднімалися на революційну боротьбу проти поміщиків.

Богдан, злімьинне село злизу", царський уряд вирішив "ровесити, злімьинне село злизу".

1. В.І. Мелік. Розвиток націоналізму в Росії.

Реформа 1861 р. не урявила розсін і по-
легшення богородицанам.

Селеки одержали по 1-2 навіли землі.
Вакунку землі зіставляли пуркуї Фікченко
та Гюкпошовенко. Значна частина се-
леків знову працювали в сарах, аренду-
вали в нього землі, займалася речешом,
інша частина була на солоні кро-
мшесі в Слободскі і Бахмуті, на бу-
дівничій залізничі Керків-Донбас, на
міжурившій і шахній Донбасу.

[З розширеною націоналістичною збігашувивав
населення села. Село етановивес волощини.

Верейях в 6 вістода віі колійовою обра-
ня віівейвляється болшая зорна и воло-
ду, на 50 верше пошорай ленний, на кра-
вом бергу Сев. Донца волощное село
Богородицкое, илмоцее жешейелі окомо
3-3,5 тисе. человек; в селе неколко лавок,
ешекезельно базари и 2 ярмарки (в год)

[У 1903р. на II з'їзді утворилася РСДРП.

Вона зуріюувала передових робітників і

1. В. П. Селімов. Россиє. С. Петербург. 1903г.

і селен на революційну боротьбу проти царизму, організовували мітинги і сьїради, а в 1905 р. повела пірудемі мами на збрани повстання.

В цей час в революційних сьїрадах брали участь і богородичани, які працювали на шахтах Микитівки: Марченко Арсеній Артемович, Рещейко Карло Якович, Гонимаренко Григорій Маркович і др.

Революційну пропаганду серед селен Богородичного вели бісшовити Пашин Федор Федорович та Шалашикий Роман Якович.

Революційні хвильовання охопили робітників і наймитів, які працювали у града Рибоньра. Серед них було багато богородичан. "Для забезпечення "паредну" і охорони свого майяну градо утримав ескадрон козаків-черкесів? Вони, як вїрні ми, мимово охоронили майдон града, морейтно змуцалосе над селенами і наймитами, які захоули в градовий місце во влоросї, не мовили рабу в Дїмї.

1. Ц. А. Бойко. Свєйногора. Донеми пк. изд-во. 1961.

У граєвній Володимирській вулиці був заборонений.

У Банному і Богородичному до цього часу намагаються приваби козці 1905 р., які відбулися на святий Успення в Банному.

Доведені до відома найкращі і робітниками з голубами і зрочками піднялися на не-макешних козаків-черкесів, одного з них вбили.

Активну участь в цих подіях брали Богородичани: Курченко Трохим Семенович, Курченко Павло Григорович, Гончар Григорій Клементович, Коробченко Ополом Артемійович і зр. Сидорошия Богородичанка Шалашний Конок Григорович. Надзв.: "Добре підімерено козакам". Але і новітні були морально покарані: одні з них були покарані на місці, інші були заведеними на каторжні роботи в Сибір. Богородичанин Курченко Трохим Семенович за активну участь в цих подіях був засланий на вічне поселення в Сибір.

Календарний революційного 1905 р., царський уряд зміцнений був зроблений в 1906 р. земельну реформу. Але ця земельна

реформа селянського селян не змінила:
набували землі на безземельє.

Імперіалістична війна 1914-1918 р., розв'язана імперіалістами для новою розділу землі, ще більше погіршила / селянське пірідняє.

Незрівали революційні події.

Справжня визвольна боротьба царської Росії, в н.ч. і богородицями, принесла Мовієнськи соціалістична революція 1917р.

Богородицями радією здеїрили Мовієнськи-визвольним. Ленінські ідеї глибоко зацали в душі селян. У селі сіворютьсьє органи радическої влади. Першим головою Богородицескої сільської ради був, обраний селянським білаторицями Шалащкий Роман Якович.

Він зацнує у 1919р. між Ворокевом на фронті громадянської війни.)

Для зміцнення радическої влади і боротьби проти вкідирішної поциторієвої,

вона розв'язана громадською віткою, був
створений з цієї ривком. Головою
був обраний Вербицький Андрій Сіваніславович.
У 1918р. в селі був організований комнезам.
Першим його головою був обраний Курченко
Роман Федорович.

Комнезам, згідною з директивами радян-
ського уряду, очолюваного В.І. Леніном, ви-
зібрав землі у графа Рибон'єра і куркуля
Фінченка іа Поккокошечка, наділив у
першу чергу безземельних іа малоземель-
них селян.

З творчим ентузіазмом Богородчанки при-
ступили до будівництва нового майдану.
Але воно скоро було перерване німецькою
кавалерією 1918р. іа громадською віткою.

На землі завойовані Мовчане піднялися
всі народи нашої країни, в тіл. Країні сс-
ни Богородчанки.

Комуністична партія злилася з усіма
ліцями в лізізм.

Через білашовська Пашина Євдокія
радянська лізізмська організація білашовська

здійснювала пієний зв'язок з організаційно і координувала свої зусилля в боротьбі з окупантами.

У 1918р. під керівництвом Малашиного Конона Гибровича організувався революційний загін богородчан по боротьбі з бандитизмом, який діяв в наступні місяці і вів боротьбу проти німців, гайдамаків і пейморієць, банд Савомова і Махна. До складу цього загону входило 15 богородчан, серед них: Деркач Гаврило Іларіонович, Лебедюкеский Костянтин Осипович, Козир Олександр Іванович, Богдан Андрій Іванович, Ренціймен Кіндрат Семенович, Малашикий Роман Гибрович, Сороча Марко Олександрович, Обгаренко Михайло Іларіонович, Шелюк Захар Андрійович і др.

Пізніше казівани з цього загону ввійшли в партизанський загін М.Г. Кармаєрова (Деркач І.І.), а група казівани — в Червону Армію. В Червоній Армії німці і хоробрі билися з ворогами євгари білашовичи

1. Ю. Клоков. з "Комуніст" 4. II - 64р.

12
Пашан Федір Федорович та Шалашицький
Роман Григорович, Брайди Шалашицькі - Микола
та Коном, Осеянський командував ротою;
Бідовська Олександр Федорович, Бондаренко
Михайло Іванович - командував ескадроном в
1 Кімарській Будинку. Як за бойові заслуги
в обороні Царичина був нагороджений орде-
ном Червоного Прапора. Після громадянської
війни Бондаренко командував полком і за-
лучив в самі Війну вступив в 1942р.
під час оборони м. Марахорова; Шелтох
Григорій Васильович - командував броне-
поїздом «Воле - 2». Після громадянської вій-
ни Шелтох працював на відрізняльній ро-
боті в ЦК КДУ; Обгаренко Михайло Іларіо-
нович - колишній командир у Сіверщині; Су-
єв Стенко Осипович, Тертишник Дмитро
Михайлович і др.

У грудні 1919р. казачами Червоної армії збив-
ли Володимира білорусів, але боротьба
за встановлення радянської армії ще довго трива-
ла. Банди Савонова і Мана не раз нападали
на село, перирозували радянський аеродром,

а сім'ю амійовієва Ковбани савонівці
вено вирізали.

Радянський народ, керований більшовицькою
партиєю, успішно закінчив громадянську війну
і криївний до мирної будівництва.

Голодарство прати, розорене контррево-
люційною і імперіалістичною війною і на шрох-
річного громадянського війною було в на-
ївній розривному стані: споряджені нові
кі площі, замешані крощовітій, на-
селення голодувало. Голова Богородицан-
ської волості в той час доповідав в Сіован-
ський райони: "... в Богородицькому зареє-
стровано господарників 246 душ, з них до
16 роїв 156 душ¹]

Після встановлення радянської влади в се-
лі було організоване підприємство товариство,
яке забезпечувало селян в кредит сім'ям
господарескими машинками на Тхвемідерен.)

1. Доміський держархів. Ф. Р-1489 ст. оп 1. л-251.

[Але повністю забезпечити потреби селен воно не могло.] Селени вели односторонній спосіб землеробства, мали в середньому по 10-15% землі і недооцінювали с/господарство Тк-вехайєра. Це були вантажні і малопродуктивні крапи, хоча і більша біля есену аїяцїї.

Шведскими інженерами кроти залікували рами, канавки вітани. Розбудовувалися сїяри і будувалися нові заводи, фабрики та електростанції.] Партія вела куде на ініціативу індустріалізацію кроти.

[В кімні 20 років селени почали об'єднуватися в колективні господарства.]

У 1930р. богородчане об'єдналися в сільськогосподарську армію ім. Петровського.

Колгосп мав 3005 га землі, з них - 1670 га орної. На своїй землі колгосп вирощував озимець і яру пшеницю, пшеницю, кукурудзу, ячмінь, горох, сояки, баштанні і групи с/господарстві кукурудзи.)

В зовнішній час знамо вартість майнеріальна база колгоспу, мисляче кол-

лінійно-господарського робітано на селі:
організовувала і здійснювала колектив, уробо-
дила розширення, виймання в технічні
рішення партії на зреду¹, боролась за розв-
стоження сільськогосподарських методів роботи на
селі², підтримувала боротьбу партії проти
іграшківсько-зімов'явського бюрократу³.

У 1930 р. була створена в селі перша ком-
сомольна організація. Першим комсомоль-
цем села і секретарем її організації був
учитель Троценко Григорій Дмитрович.

До складу першої комсомольської організації
входили: Деркач Андрій Тимофійович, Моккоко-
женко Марія Євразівна та Троцюк
Василь Іванович. Останній був першим
піонервожатим школи. Другого піонервожа-
того школи була комсомолька Куке-
ренко Раїса Іванівна - член групи
Маршала Радянського Союзу І. І. Ме-
люковського.

1. Донецький облпартиархів. Ф. N 954, оп. 1. Д.-1.

2. Донецький облпартиархів. Ф. N 954, оп. 1. Д.-2.

3. Донецький облпартиархів. Ф. N 954, оп. 1. Д.-3.

Переборюючи організаційні та господарчі труднощі перших років колективізації, колгосп ім. Ленінського вивів нас до заможного і кущейдурского життя.)

В передвоєнні роки в селі було 840 казенних дворів, проживало в Богородському 3 тис. населення. ✓

22 червня 1941 р. вироком, не об'євляючи війни, окупаційна Німеччина почала на нашу багатовікову. Відкрилася нова епопея в історії нашої країни — Вітчизняна війна.) ✓

За замиском Політбюро партії увесь радянський народ піднявся на захист рідної землі, на захист заповідань Мовчана.

Кращі сили й сили Богородського сідали на захист рідної землі.)

Радянська армія, ведучи запеклі оборонні бої, змусила була в 1941 р. відступити в ет-вину країни. ✓

Пізньої осені 1941 р. ворог наближався до Дікче

1. Господарська книга Богородлявської с/р-ди, 1941 р.
2. Історія Української ВЛКСМ, т. II, М. 1961 г.

Населення Башного і Богородицького брало активну участь в єврейській евакуації через Дніпро і галби на ліві біля Богородицького, щоб нава врятувати своїх переселенців на лівий беріг своєю ініціативою і зупинити ворога на рубежі Дніпрового Дніпра.

Оборону на цій ділянці організували командир Іарні, шість осіб розміщували в Богородицькому.

Велику роль в обороні села і району Свєтлогорська зіграли 34 особи кавалерійського дивізіону командуваним А. А. Третьяком, мислі Маршала Радянського Союзу!

На початку жовтня 1941 р. на цій ділянці організували розгорнуті єврейські батальйони.

- ✓ Цією великою справою 15 жовтня організували встановлення в селі. Для Богородицького, як і для всієї району ієрархії, командирів і місцеві дії несли і виконували.

Після захоплення села ієрархії зразу ж почали наводити свій «новий порядок» у селі: забрали і вивезли до Німеччини всіляке

1. Ч. А. Брайко. Свєтлогорск. Додаток кн. № 7. С. 196-7.

увель срододаренний тивеліар колони, парів,
сваней, коней, овец, грабували майно кол-
осону і колосинників.

Вони по-звірячому паюували, а поїти роз-
сирілими всіх клемі партій і комсомоль-
ців, ані не всімаи евануовалим?

Серед розсирілимих клемі партій: Скарніген-
ко Я. Я., Літвінов В. В., Рещеймен Я. Я., Рещеймен
Г. Г., Козир В. С., Гонгар О. А. і др.; комсомольці:
Горбасенко Г. М., Губенко Н. Ф., укрійель-комсо-
мольць Бандурко В. В., Рещеймен Г. Б.

[До 40 колосів розсирілими франсисейи не в
тому невинних людей. Лишсе невинна паров
і праваі слази Богородице.]

[Але населенне не могло покірно ітерпіати
цкій оцманитів. В навколнннх місцх губно-
ртовалим і діели народні месники - парти-
занські загони.]

Одним з найбілнннх не тільки в Словенско-
му районі, але і в Дошувій області, був пар-
тизанський загін еіарго команди Мехадель
Гвановина Карнаурова. Діеловісєть цього

1. Ю. А. Клеонков. Славенск. Дошное км. из-во, 1960г.
2. Истории Октябрьской войны. К. II, М. 1961г.

закону неразривно зв'язана з історією села
в період Війни за незалежність України.

«Велич в бій повстання людина мужня, добірача,
солдака і крайняково мисля. Слободський місцевий
партії місцею молодого року Михайла Івановича
Харнакова. Він сам із родичами Сіаро-Крам-
чарською машинобудівною завод, прозоровою, ко-
лективній з 1917р., організатор червоногвардійського
закону, який бився з каледінцями в складі ко-
ломи товариства Сіверя. Всього громадянську війну
Михайло Іванович кравів у лавях Червоної армії, у
1918р. командував піхотним підрозділом банди-
льником, потім 115 піхотним полком. У 1919р.
був його керівником бронепоезда «Грім-94» зми-
чував контрреволюціонерів. Михайло Іванович брав
участь в боротьбі з пайзеришцями, махновцями,
середорьшцями, савомівцями і зрештеша бандитами.

В морний час він показав себе великим органі-
затором мас, великим воєначальником. Слобод-
ський місцевий, обком партії величній в його
непохитливості і безовому духу»

В змислі захищував нас люда революції. Ми

1. В.Ф. Белішев. Донецьке мейстерство. Дон.кр.изв., 1942.

командуватиме М. І. Карнаєв.

Восени 1941 р. ворог відійшов до Донбасу.

" Мирне життя і робота перервали. Ворог з'явився в нашій Донбасу. Напевно: згоному перейшли на ка-
Зерівське сільськогосподарське господарство. Цей день і вважався
днем народження згоному.

Міський комітет партії і міськвиконком
передали згоному Червоний прапор. Перед ним пар-
тидант дали клятву батьківщині не самотаючи
зброї зброї, доки не буде звільнений ворог.

" Заохочуючи міський комітет партії і ви-
конком міськкому, що комуністи, комсомольці
мають безпартійні бійці партизанського згоному
будуть мушкетерами, не шкодуючи життями, беручи
від чим обвешали прапором країни чий-
середовища змародерів і промислів його через
улі широдування незанятими".³

Після обстрілювання ворога зник із Слов'янська
всього міської осінньої ноги.

✓ Шлях Карнаєва розширюється в Савомовій
балці в Мелітопольському лісі в Чуклі півн.-зах.
Договорилися. Зник каюк в Ташкенті з дари

1. В. Ф. Белевєв. Дієвний мисливський. Дон. кн. из-во, 1942

2. Там же.

3. Там же.

сильными ударами прорвали оборону врага на
Дікці і збільшили Богородицке і друці населені
мундирі.¹

З великою радістю зустріли богородицкани
своїх визволителів. Почалася творча робота:
підготовка до весняної сівби, будова кошо-
дарства колгоспу, допомоги Радянській армії.

З дня визволення по травень м.ч. 1942р.
Богородицкани провели сівбу, брали участь в
спарудженні оборонних рубежів.

Зосередивши переважачі сили на Лунош-
Барвікрівському напрямі, особливо в техні-
ці, французи 17 травня 1942р. прорвали оборону
наших військ на Дікці і знову захопили
Богородицке і розбивали наші частини на Воронеш
і Волгоград.²

Загин Марнакова в бою з ворогом сирочував
нашіми воїнами аж до Луганська, знаходя-
чись на бічирі нашімунці гітлерівців.

За пропозицією Українського штабу партизан-
ського руху на чолі 22 партизан у вересні
1942р. наші Байкино (так партизани і населення

1. Історія Військової справи. № 11, стор. 342, м. 1962г.
2. Там же.

26
любовно називали Михайла Гановика) по-
кав свій героїчний рейд в глибинні тил
ворога. Мляк немцями хоробрих героїв
по всі наші дні гітлерівських часів, які
рвалася до Волги.

Невеликий загін Карнаурова нагадав на обороні,
невеликі підрозділи, єрощів пошедаїчурі,
карав зрадників карою. Загін робив багачіні-
мощієроби переходи. У жовтні 1942 р. гру-
па розіймшувалася на хуторі Ново-Садовий.

Її помішники помішай і помішай есе-
сівцями. Завчався привабий бій. Все буче
еймшувалася тільки оточення. Падали, спо-
щені кулями партизани. Башко кораченний
Михайло Гановик відієрїттовався до осідан-
ного помішника, помішай віраїїв свідомість.

Коли він крїдшов до свідомості, то над
ним, мієрно зв'язаним, єйочен есеївці
їа помішай. Карнаурова під пошвом
відієрвоши в м. Краєний Лиман, де шорїєш
по його кайшували. Помішай перевезли в
Слов'єнск. Рашиїди калалася злочини

1. В. Ф. Белевцу Домеукис мейїкїєли. Дон. кн. ц. в. 1962

байовий дук ерідного месника: проконували йому ерощі і болто за зраду. Ам з некавієго Михайло Іванович че відратув. Чого знову морейіао кайіють, а потім відравлетоть в січмі м. чі 1943 р. в Мшанський район. Біля села Новоселівни Карнаукіа повели в ліс. Ізучи партізанськими військами, Карнаукіа крига-дав баі 1942р. Вік панувем в пущі, намагалоюсь добігати до бални. Ам зва деслііаи конвоїрів кулями крошили славного героя. Єсеївський офіцер Сихонів кіне і зі всіх сил увіткнув у меріве серце партіздана. Жемкіло. В той боїр кімці не могли взейи іррау Михайла Івановича. А вранці вони його не знавшли. Різницююки тежіїїаи полвоєнники своіі поховали героя ліне соснамі. Піеле визволенне тіло М. І. Карнаукіа було перенесено в брайську мо-гилу м. Єлов'єнська.

Славний байовий шлек крайшоє парті-занський залік М. І. Карнаукіа.

Вік змащув 1240 чімерівчів, в і. ч. 12 офіцерів, 62 поміцаїв, захопів 2 міномейіа, 10 кулемейіа, 25 пкм поцьового кабелю, 3 авіаіащамі,

28
Благий свистівок, авіомашин, місячних
і др. зброї і снайпа. Більше 30 партизанів
нагороджено урядовими нагородами.

Хард в своїй душі крославців і мій серц:

Ой, у Слоблянській тай у районі,
То не великі тучки вешавали, —
А то димом вибухів обрїї уршило
І кидо серед бурі клекотало.

Домбає горів, а з ним і я в огні,
Як болеле йому, так болеле і мені,
До нас вірвали молоді мери...

Донецькі шахти, глибокі каранти
Молоди наших забивали, вярта заиргали,
Криваві ріки там лилися без кімця —
Малих дітей, жінок і майстерів,
Сестер, братів, товаришів там кров текла

Юрій партизани по темних зібравал...
І з ними орел, як грози віч-на-віч
У бій кроши ворога в темну ніч —
Сам Батько іде партизанський...

Кам Карнаух, родом слов'янський.
Зналеку францези кидали всі плани —
Ім пашу наводило і слово "партизан".

30
шли в районі Словенськ-Баріньково, поімен-
нили наші касими за Дінець?

Мужики і героїчно оборонили село наші біля,
особливо одна Іванова касіма.

Очевидці і учасник оборони села танкіст
Борисов Михайло Тимітович розповідають, як
5 наших танків "Т-34" до селянського сараю
і кулеметної кери прикривали відсією наших
військ через ліси на Дінець від наслідного ворога.

Десільни лісові взем і вночі варварськи
бомбили село, де розміщується штаб фронту.

Касіми з боєм переправилися на лівий
Берег ... і ліній від селянського будинку рухнуло з водою.

Ніхто танків залишився в селі на право-
му березі Дінець у ворожому оточенні. Вони
ввійшли в нерівний бій з танками і гарма-
тами, на ворожий територію прокладаючи собі
дорогу до Дінець. Привав гарячий бій. Обидва
танки залишилися без товаришів. Вони
аймаються ворожі танки і вибухами, роз-
риваючи на касіми. А іри і інші, відбуваю-
лись від ворога до селянської кулеметної

1. Історія Стіхелівської битви, т. III, ст. 1961

черги, зіткнувшись на точний лід річки і скрилися під водою Дікця. Два з них були вбиті немцями з річки у 1951 р., але на жаль, імена цих героїв-іамакаїців потім залишилися невідомими.

У липні 1943р. розгорнулася бойові операції по звільненню Донбасу?

Велика жорстока проривна бойова. Ворог на Дікці мав міцну оборону: „гітлерівці в районі Дікця на один кілометр фронту мали до 2 тисяч метрів траншей, більше 1500 м. проривних загород і до восьми взятів“.

Війська Південно-Західного фронту під командуванням генерала Р. Я. Малиновського перейшли в наступ, форсували Дікць, просування на південний захід, загрожуючи оточенням всіх ^{факельних} військ ^{Гітлера} захоплено в Донбасі.

В серпні 1943р. кавказьким 230 стр. Губітві форсували Дікць і розгорнули важкі бої в районі сел Тршиб, Метемівна і Богородичного. „...участиками боїв розповідають... рано вранці розгорівся бій. Радянські війська вибивали німців із будинку відпочинку, із лісу, із Миківської віводки,

1. Увійоряд Військовий великої війни, тт. III, М., 1961
2. С. Толіков. Вадаточисел побед Советської армії, М., 1961

а під вечір по правому нагірному березі з боями підійшли до села Богородичного. Почався штурм села. Билися за кожну вулицю і переулок за кожну хату, уцілілий сарай, вибійку. Вночі франкети підналили уцілілі будівлі і намагалися, щоб ніхто не пошкодило повернувши село, пішли на Богородичне танки. Вранці і увесь день проходив жаркий танковий бій. Франкети були розбиті. Потім вони ще багато разів намагалися повернути село, бросючи в бій все нові і нові танкові підрозділи"¹

Але франкети були розбиті і село назавжди вилучене від франкетів.

На підступах Богородичного на КПДавіті був смертєнно поранений учасник легендарної оборони Волгограда командир Давіті М.Ф. Батюк. Їого поховано біля пам'ятника Армієцу в Славянському.

[У Богородичному є дві браїтські могили воїнів Радянської армії, які вудали свої життя за звільнення села.] Серед похованих відоме ім'я Петурика Дмитра Михайловича. Ці браїтські

1. Ц. А. Войно. Славянський, Локіт, 1962

могли любовно доглядат населення села і зокрема піонерська Група школи.

Багато богородчан не повернулося з фронтів Вітчизняної війни. Серед загиблих кривошанський льотчик Бондаренко Іван Онисійович, нагороджений п'ятьма орденами нагородили.

Французькі варвари завдали великої шкоди селу: з 840 хат колгоспників налічувалося 14, зруйновані всі колгоспні будівлі, знищений або вивезений до Німеччини весь господарський інвентар, магазин, клуб, школа, замордовано і розсіяно до Чоневаних людей. «Німецько-французькі загарбники перешварили в руїни села Топу Домичу, П'рициб, Богородичне, Червоне поле, Бачно-Мейніківку, Горівку і деревній Святогорський монастир»?

[Звинувачення від французів село ввело собою доми кривошанці.]

[Багато зусиль довгове прикладанні богородчанам після звільнення, щоб відбудувати господарство колгоспу, замінувати рани війни.]

1. Ю. А. Ключков. Славенка. Домичово пн. из-во, 1960

[Допомога держави та напружена праця трудівників села дали свої результати: колективно будувалися колгоспні ферми, побудовані нові хати колгоспників, збудований новий клуб і масажен, електрифіковано і радіофіковано все село, збудовано нову комбінату містечку.]

У 1951 р. колгосп по всім видам тваринництва виконав п'ятирічний план.

[У 1958 р. колгосп ім. Петровського об'єднався з колгоспом ім. Леніна Доминської сфари, і є. Богородичне сільсько-трав'яною комплексною бригадою колгоспу ім. Леніна.)

У бригаді є 3005 га землі, в т.ч. орної - 1670 га, 42 га сіяного і 25 га молодого саду, 7 тракторів, 6 авіамашин, необхідна кінська сила господарської техніки, лісові угіддя.

В господарстві бригади працюють: агроном, свайрмейстер, зооінженер. 150 дітей колгоспників навчаються у восьмирічній школі.

Зараз закінчується будівництво приміщення нової школи на 320 учнівських місць.

Медику допомогу трудівникам села надає

1. Газета "Болшевик", № 143, 25.12-51 г.

революційно-радянський рух. З початком
року з'являються все нові і нові добрийні
будівні колективів.

Всю організаційно-господарською роботою
бригади керує партійна організація, яка на-
лічує в своїх лавах 27 членів і кандидатів
в члени КПРС.

В цей час в селі проживає 2183 чол. населення.

З повагою і повагою богородичами називають
своїх мамів, серед них: ветеран колгоспу,
члениць-механізатор Горбань Михайло Овше-
нович, трактористиня Губа Володимир Григо-
рович і Борисенко Микола Олексійович;

Доляри: Курчак Олена Максимівна, ^{Смеляк} ~~Литви~~
~~нова Марія Федорівна~~, Курченко Марія Іванівна;

Коклюки: Короткевичка Меланна Покікарновна,
Ткалюк Олексій Андрійович;

молочна бригада: Куценко Дарія Федорівна,
Лещенко Марія Іванівна і багато інших.

Всі вони разом і кожен зокрема показують
зразки комуністичного відношення до праці.

У липні 1963р. богородичами відзначили
250 років з дня заснування села. Доно всієї-

нико в другу четверть тисячоліття.

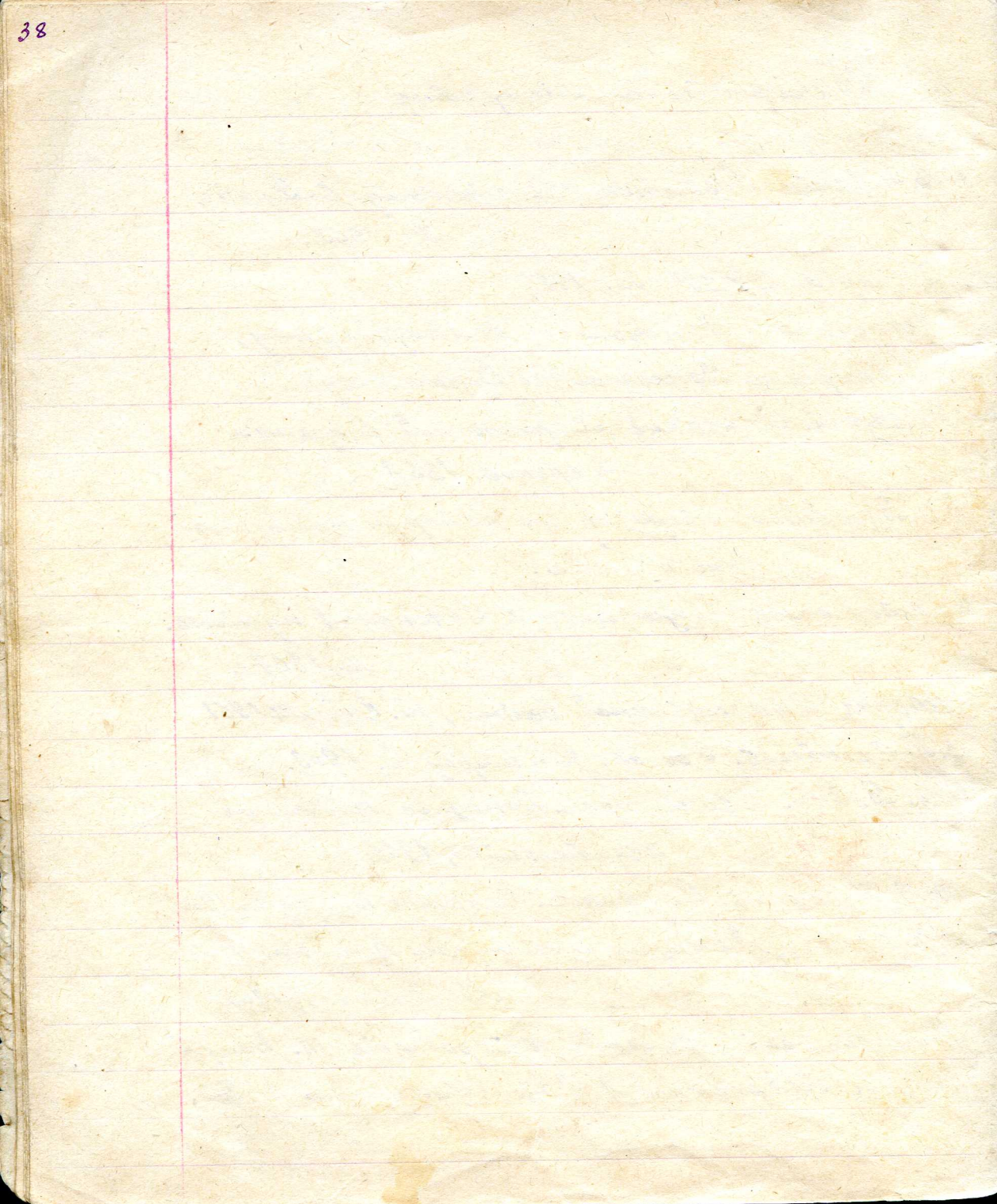
Гірдієвники села Євєєво дивляться в наше
світле завтра — комунізм.

Марше склав учийцелъ Богородицкаевскіи
воиштріцкїи школи Корнієнко М. В.

Використана література:

1. В. І. Ленін. Розвиток капіталізму в Росії, К., 1962.
2. Історія СРСР, К., 1956
3. Матеріали Донецького облпартархіву, Матеріали Донецького облдержархіву.
4. Филарет. Описание Харьковской епархи. Харьков. 1858
5. А. И. Багалей. Материалы по истории колонизации и быта.
6. Святогорская общинская Успенская церковь. М., 1867 г.
7. История Октябрьской войны, тт. II-III, М. 1961
8. В. П. Семёнов. Россия. С. Петербург. 1903.
9. И. А. Бойко. Святогорск. Донецкое рт. издательство, 1962
10. Ю. А. Клоков. Славянск. Донецкое рт. изд-во 1960
11. В. Ф. Белевев. Донецкие мейштели. Донецкое рт. издательство, 1962

Використані згадані вісгаронієві с. Второ-Дичино: Маркєва А. А іа Шапанного Л. Ф.

Понішківський ЦДК, м. Понішки, Хмельницької обл.
РТУ УРСР. 46-59. АРТ 1080 III кв. 1964 р.

Ціна 2 коп.

12 аркушів

При виявленні дефектів
просимо зошит повернути для обміну